

# SJOUKJE

---

---

DOOR

GEESJE MATTER

---

---

TWEDE DRUK



UITGEVERSBUREAU JOHS VLAANDEREN OLDENZEEL  
AMSTERDAM-OOST



# SJOUKJE

---

---

DOOR

GEESJE MATTER

---

---

TWEEDE DRUK

No. 1

UITGEVERSBUREAU JOHS VLAANDEREN OLDENZEEL

1e OOSTERPARCSTRAAT 212

AMSTERDAM-OOST



## De klas van mijnheer Van der Veer.

In de klas van mijnheer Van der Veer was een groote drukte.

Nu mocht dat ook nog, want 't was nog geen tijd; als 't één uur was, dan mocht je niet meer met elkaar babbelen.

Hé, begon die school dan om één uur?

Ja.... want 't was een Zondagsschool!

Alle jongens en meisjes, die binnenkwamen, gingen eerst mijnheer een hand geven en ook wel eens wat aan hem vertellen, en dan naar hun plaats.

Kijk, die twee meisjes, die net binnengekomen zijn, zijn vast vriendinnen. Even groot, en even dik óók.

Die eene, dat is Truus van den bakker, dat kun je wel zien aan haar dikke roode wangen! Ze lust zeker graag van die lekkere krentenbroodjes, die haar vader bakt.

Die andere is haar vriendinnetje Riek; een échte ondeugd, dat kun je wel aan haar oogen zien.

't Is wel eens gebeurd, dat ze op de Zondagsschool zóóveel grapjes maken wou, dat mijnheer Van der Veer de dames van elkaar moest zetten.

Nu gingen ze gauw mijnheer groeten en dan samen op de achterste bank zitten.

Maar niet om ondeugend te zijn, hoor!

Nee, als ze eens babbelden of lachten op de Zondagsschool, dan was het een vergissing, want ze vonden

het allebei véél te fijn om naar die prachtige vertellingen te luisteren.

Bijna alle kinderen zijn er al.

Mijnheer kijkt op z'n horloge, of de deur al gesloten moet worden.

Gelukkig, dat de deur nog wijd open staat, want daar komt opeens een nieuw meisje binnen, met een heel klein broertje aan haar hand.

Ze is een beetje verlegen en blijft in de deur-opening naar al die pratende jongens en meisjes staan kijken.

Mijnheer Van der Voer gaat haar gauw binnenhalen.

Hij vindt het zoo heerlijk, als er een nieuw kind op de Zondagsschool komt.

Hoe méér er van den Heere Jezus willen hooren, hoe liever het hem is.

Het nieuwe meisje ziet er heelemaal niet deftig uit. Zij heeft een lange blauwe mantel aan, die vast eerst van een groot mensch is geweest, en ook heelemaal geen aardig hoedje op.

De beide vriendinnetjes op de achterste bank kijken naar haar, en Riek fluistert heel dicht bij Truus' oor: „Moet je kijken, wat een gekke mantel!” Ze schieten allebei in een lach, maar meteen krijgen ze een erge kleur, want mijnheer kijkt naar ze. Gelukkig, hij heeft dat leelijke niet gehoord, maar hij ziet ze wel lachen.

Het nieuwe meisje kijkt óók hun kant uit.

Zou ze 't gehoord hebben?

O, ze willen wel wegkruipen onder de bank....

Gelukkig, de Heere Jezus kijkt nooit, of je er mooi uitziet.

Hij kijkt alleen maar naar je hart.



Een nieuw meisje met een klein broertje aan haar hand.

't Hindert niets als je geen erge mooie kleeren hebt, je mag tóch op de Zondagsschool komen om van Hem te hooren.

„Riek”, zegt mijnheer Van der Veer, „ga jij eens twee banken naar voren, dan kan het nieuwe meisje met haar broertje naast Truus gaan zitten”.

Truus durft het nieuwe meisje haast niet aan te kijken, als ze naast haar komt zitten.

Maar 't is nu meteen ook tijd en mijnheer geeft een psalmversje op om te zingen.

Dat kennen alle kinderen wel. Truus ook.

Maar ze zoekt het toch op in haar boekje voor het nieuwe meisje en schuift het naar haar toe.

Die licht, en zegt dat ze 't wel kent.

Ze zingen:

Zalig hij, die in dit leven  
Jacobs God ter hulpe heeft.  
Hij, die door den nood gedreven,  
Zich tot Hem om troost begeeft.  
Die zijn hoop in 't hach'lijkst lot  
Vestigt op den Heer zijn God.

Hé, wat een mooi versje is dat.

't Klinkt écht fijn, als alle kinderen zoo goed meezingen.

Na het gebed gaat mijnheer het versje en de tekst overhooren.

Haast alle kinderen krijgen 2 streepjes achter hun naam; dat beteekent dat ze ze allebei kennen.

't Allerlaatst vraagt mijnheer den naam van het nieuwe meisje.

't Is een leuke hoor.



Ze heet Sjoukje Pasma en ze woont in de Kazerne-straat.

Ze is daar pas Woensdag komen wonen.

Eerst woonde ze heelemaal in Friesland; daar had haar Vader een boerderij.

Maar die hoorde niet van hem, die had hij gehoord, gepacht van iemand anders.

En toen was het toch zoo slecht gegaan met de boerderij; Vader kon, net als andere boeren, bijna niets verdienen, omdat het zoo'n slechte tijd was, en tot overmaat van ramp was, nu een paar weken geleden, alles verbrand.

De schuur, de stal, het woonhuis, alles.

Gelukkig kreeg Vader van de brandverzekering wel heel wat geld terug, maar daarvan moest hij den pachter, dat was de heer, van wien hij de boerderij gepacht had, óók nog betalen.

Er bleef heusch niet veel meer over, en als vriendelijke bureu Vader en Moeder Pasma met hun vijf kinderen niet in huis hadden genomen, dan had het er droevig voor ze uitgezien.

Maar bij die goede menschen konden ze natuurlijk óók niet voor altijd blijven, en zoo hebben Vader en Moeder na lang praten en denken afgesproken om te gaan verhuizen naar het stadje, waar Truus en Riek woonden.

Daar was een groote fabriek, en Vader dacht daar misschien werk te vinden.

Zoo waren ze dus hier aangekomen en hadden een heel goedkoop huisje gehuurd tegenover de kazerne.

Maar 't zag er toch al heel gezellig uit, hoor!

Sjoukje, die de oudste was, had haar moeder goed geholpen en alles was alweer netjes.

Maar och, nu was er alweer iets héél naars: Vader kreeg op den dag van de verhuizing heel erg de koorts en moest naar bed.

Dat was dubbel jammer voor hem, want als hij lang ziek bleef, kon hij in het nieuwe stadje ook geen werk gaan zoeken.

Gelukkig kenden Vader en Moeder Pasma óók dat mooie versje, dat de kinderen van de Zondagsschool zongen, en ze vertrouwden ook nu, in dit moeilijk lot, op God den Heere.

Toen Vader hoorde van de Zondagsschool dicht bij de Kazernestraat, mochten al de kinderen er naar toe.

Fijn vonden ze dat! De kleine jongens kwamen bij de juffrouw in de klas en Sjouk en kleine Han bij mijnheer Van der Veer.

Vandaag was de geschiedenis van den Barmhartigen Samaritaan aan de beurt.

Prachtig vertelde mijnheer die.

Er kwam een wetgeleerde tot den Heere Jezus, iemand die precies wist, wat er in de wetsrollen stond.

Hij wou den Heere Jezus iets vragen.

Maar 't was niet, omdat hij dat zoo graag wou weten.

Nee hoor, hij hield niet van den Heere Jezus, en wilde Hem iets vragen, wat hijzelf allang wist.

Misschien zei die Rabbi uit Nazareth het wel verkeerd, en dan zouden alle menschen hooren, dat de Wetgeleerde het nog beter wist!

„Meester, wat moet ik doen, om in den hemel te komen?“ vroeg hij.

De Heere Jezus kijkt recht in het hart van dien man, en weet wat hij denkt.

Hij antwoordt met een vraag: „Wat staat er in de wet?“,  
Dat weet hij toch zoo goed, hij kan de wet wel  
droomen.

Hij weet het met z'n verstand, niet met z'n hart.

Hij zegt: „Gij zult den Heere, uw God liefhebben  
uit geheel uw hart en uit geheel uw ziel en uit geheel  
uw kracht en uit geheel uw verstand en uw naaste als  
uzelven.“

„Gij hebt goed geantwoord,“ zegt de Heere Jezus  
nu; „doe dat en gij zult leven.“ Zalig leven in den hemel  
beteekent dat.

Nu kan de wetgeleerde wel heengaan.

Hij heeft toch antwoord op z'n vraag, of eigenlijk  
heeft hijzelf antwoord moeten geven, en de menschen  
zullen vast denken: wat weet de Heere Jezus alles  
toch goed!

Maar dat wil de wetgeleerde juist niet, en daarom  
bedenkt hij gauw nóg een vraag en zegt: „Wie is mijn  
naaste?“

Hij doet net, of de wet erg onduidelijk is en of hij  
't eigenlijk niet begrijpt.

En nu gaat de Heere een mooi verhaal vertellen.

Van een man, die langs een eenzamen weg reisde  
van Jeruzalem naar Jericho.

Die weg was gevaarlijk.

Ter zijde van dien weg, achter de rotsen en in de  
struiken, hielden zich wel eens roovers schuil, die een-  
zame reizigers alles afnamen.

Dat gebeurde óók met dien man, van wien de  
Heere Jezus vertelde.

Hij kon alléén niets beginnen tegen die woeste  
mannen; ze grepen hem en trokken hem z'n kleeren

van het lijf, z'n geld en alles wat hij verder bij zich had, namen ze af, en sloegen hem daarna zóó vreeselijk, dat hij halfdood aan den kant van den weg bleef liggen.

Uit de vele wonden, die de roovers hem hadden toegebracht, drupte het bloed op den weg, en de heete zonnemaakte de pijn nog veel erger.

Die arme man kreeg een vreeselijke dorst.

Hij kon niet eens meer denken, en als hij eens even bijkwam, dacht hij: och, kwam er maar iemand langs, die me een beetje wou helpen, die me een beetje te drinken gaf!

En ja, daar naderden voetstappen.

Wie zou 't wezen?

Och, als de voetstappen dichterbij komen, gaan ze opeens den anderen kant uit, maken ze een wijden omweg en gaan zoo voorbij.

En wie gaat daar voorbij?

Een priester, een dienaar Gods, die den Heere moet dienen en liefhebben, die dus óók de menschen, de schepselen van den Heere, moet liefhebben!

Hij gaat gauw voorbij.

Hij is bang en denkt: zijn hier roovers? Dan loop ik hard door. Ik kan dien man toch niet helpen.

Is dat een échte dienstknecht van den Heere?

Welneen!

Die arme stakker denkt: och, nu is er heelemaal geen hoop meer voor me.

Maar stil, daar komen weer voetstappen.

Misschien....

Nóch een dienaar van den Heere; een Leviet, iemand uit den stam van Levi, die óók in den Tempel voor den Heere allerlei werk mocht doen.

Ach, hij loopt óók met een wijden omweg voorbij,  
gauw weg van dien armen stakker.

't Is zoo lastig en 't houdt zoo op om hem te helpen,  
en je kunt nooit weten of die roovers misschien nog op  
de loer liggen....

Nu is alle hoop uit het hart van den ongelukkigen  
man verdwenen, nu moet hij daar zeker sterven aan z'n  
vreeselijke wonden.

Hoor, daar komen weer voetstappen.

't Is een reiziger op een ezel.

Hij reist voor zaken naar Jericho.

O, maar die rijdt vast voorbij, 't is een vijand van  
dien Joodschen man.

't Is een Samaritaan.

De Israëlieten zijn boos op de Samaritanen, omdat  
ze zoo maar in hún land wonen.

En de Samaritanen keeren ook altijd hun hoofd om,  
als ze een Jood zien.

Maar stil, wat is dat?

De ezel houdt stil, de reiziger stapt af en gaat naar  
den ongelukkige.

Och, wat ziet die stakker er uit! Vreeselijk!

Hij knielt naast den arme beroofde neer.

Ziet hij niet, dat het een Israëliet is?

Ja, maar dat geeft toch niets, 't is toch een mensch,  
een schepsel Gods, en die Samaritaan is toch de naaste  
van dien man?

Hij giet uit zijn eigen kruikje, dat hij aan zijn gordel  
draagt, een beetje zachte zalfolie in de schrijnende  
wonden; hij laat hem drinken van zijn eigen frisschen  
wijn.

O, wat is dát heerlijk!

Die man doet zijn oogen open en kijkt zoo blij en dankbaar den vreemdeling aan.

Maar hij kan hier zoo niet blijven liggen.

De barmhartige Samaritaan weet raad.

Hij tilt dien man voorzichtig op en zet hem op zijn eigen ezel.

Heel voorzichtig, anders stoot het zoo op den ongelijken weg, voetje voor voetje leidt hij den ezel voort.

Hij houdt den man ook goed vast, en zóó komen ze aan de herberg, waar de reizigers voor een beetje geld overnachten kunnen.

De Samaritaan moet morgen gauw verder; hij is al laat natuurlijk, omdat hij den armen man helpt, maar dat vindt hij niet erg.

Eerst moet die stakker een goed onderkomen hebben.

Den volgenden morgen gaat hij naar den waard, dat is de man, van wien de herberg hoort, en zegt: „Zorg goed voor dien man, en hier hebt U vast het geld voor twee dagen; als ik weer terugkeer uit de stad, waar ik mijn zaken ga doen, kom ik hier weer, en als hij langer dan twee dagen moet blijven, dat geeft niets; ik zal het U wel betalen.”

De mooie gelijkenis is uit.

De wetgeleerde staat daar nog en luistert naar den Heere Jezus.

„Wie van de drie was de naaste van den man, die onder de moordenaars gevallen was?” vraagt hem de Heere.

Ja, nu moet de trotsche wetgeleerde wel zeggen: de Samaritaan.

Maar dat woord wil niet over zijn lippen; hij zegt: „Die hem geholpen heeft.”

„Ga heen,” zegt de Heere Jezus, „en doe gij nèt als die Samaritaan.”

Dàn doet hij, wat er in de Wet staat: Heb uw naaste lief als uzelf, omdat ge ook God liefhebt.

Moet die wetgeleerde nu óók naar dien eenzamen weg toegaan en zien of hij iemand helpen kan?

Neen, zóó bedoelt de Heiland het niet; Hij wil, dat wij ieder onzen naaste, dat is iedereen, dien we kennen of ontmoeten, zullen liefhebben en, als hij in nood is, helpen.

En niet alleen als we erg veel van hem houden, dàn is 't gemakkelijk, maar ook als we hem niet eerder ontmoet hebben, zooals de Samaritaan, of zelfs, als we hem niet aardig vinden, dan nóg moeten we, omdat God het wil, hem leeren liefhebben.

Dat is moeilijk. En dat kan niemand alléén.

Als de Heere ons er bij helpt, dan kunnen we het leeren.

De vertelling is uit.

Mijnheer Van der Veer wacht even en kijkt de klas nog eens rond.

Heeft Truus wel geluisterd?

Ze zit zoo door het raam naar buiten te staren.

Ja, Truus hééft wel geluisterd.

Ze hoort nóg de woorden van den Heere Jezus: „Ga heen en doe gij nèt zoo.”

Ze denkt eraan, hoe moeilijk het is.

Meestal speel je liever heerlijk, dan iemand te gaan helpen.

En als je het doet, dan moet je het om Jezus' wil doen en niet opdat de menschen je heel goed en braaf zullen vinden.

Truus kijkt naar Sjoukje, en ze schaamt zich.

Was dat soms naastenliefde: een nieuw, arm meisje uitlachen, omdat ze geen mooie kleeren aan heeft?

Wat zal de Heere Jezus daarvan verdriet hebben.

Als ze gezongen en gedankt hebben, gaan ze, na mijnheer te hebben gegroet, lachend en pratend de school uit.

Mijnheer Van der Veer kijkt z'n troepje na.

Zou er nu wel één zijn, die van de week nog eens aan die mooie geschiedenis denkt?

Hij weet het niet; hij kan alleen het zaad strooien en bidden, of de Heere het wil laten groeien.

## Een goed idee.

Nu is het Maandag, en Sjoukje is vóór schooltijd al hard aan 't werk.

Moeder gaat vandaag bij andere menschen wasschen en zóó wat gold verdienen; nu doet Sjouk haar best om alles netjes te maken.

Om vier uur, als ze weer thuiskomt, en Vader op bed een kopje thee heeft gebracht, gaat ze het straatje voor 't huis vegen en de ramen lappen.

Dan zal Moeder wel erg verrast zijn, als ze thuiskomt.

Door het zijraam van de kazerne kijkt de dikke kok.

Hij moet voor al de soldaten eten koken.

Hij vindt Sjoukje een flinke meid, die zoo haar Moeder helpt.

Rijk zijn die menschen niet, dat kun je wel zien, en dan nog die zieke Vader!





Door het zijraam van de kaserne kijkt de dikke kok.

Als hij zoo staat te denken, schiet hem opeens iets leuks te binnen, tenminste hij geeft zijn witte muts een duw, zoodat hij heelemaal scheef komt te staan en krabt zich eens achter z'n oor.

„Ja, ja”, zegt hij, „dat is een goed idee.”

Met een steekt hij z'n hoofd buiten 't raam en roept: „Hallo zus, hoor eens hier!”

Sjouk keert zich om, en met een erge roode kleur van den schrik loopt ze naar het hek, dat om de kazerne staat.

„Zou jij een emmertje met soep willen hebben?” vraagt hij.

Nou zeg, voor Vader, wat zou dat heerlijk zijn! En heel zacht zegt ze: „O alstublieft, mijnheer, héél graag.”

De kok mag het eten, dat de soldaten overhouden, gerust weggeven, en hij is blij, dat hij er zoo'n goed adres voor weet.

Sjouk droogt gauw haar handen af en loopt de straat heelemaal uit tot aan den ingang van de kazerne.

Daar bij het open hek, dat altijd door den schildwacht wordt bewaakt, blijft ze staan wachten tot de dikke kok komt met het emmertje, keurig gesloten met een deksel.

„Voorzichtig maar!” zegt hij.

Nu, voorzichtig is ze wel, daaraan zal 't niet mankeeren.

„Dank u wel,” zegt ze bedeesd, „ik zal 't emmertje dadelijk terugbrengen.”

„Goed hoor”, zegt de dikke kok weer, „je mag elken middag wéér komen, als je uit school komt. Wij hebben altijd wel wat over.”

Ze zou wel willen dansen met haar emmertje soep, maar dan vliegt ze er over natuurlijk!

Wat zal Vader dat heerlijk vinden.

En Moeder, die straks doodmoe thuishkomt. Wat zal ze smullen!

Als ze de soep voorzichtig in een pan giet, ziet ze er nog heerlijk vleesch in drijven.

Straks even warm maken en de tafel dekken, dan is het haast feest.

Elken middag op den afgesproken tijd gaat Sjouk nu naar den vriendelijken kok.

En Vader en Moeder danken in stilte den Heere, die hen in deze moeilijke omstandigheden niet vergeet.

Nu is het Woensdagmiddag.

Vóór de Kazernestraat zijn een paar meisjes aan 't touwtje springen.

De ééne is Truus en de andere haar vriendin Riek.

Maar Sjouk is er niet bij; die heeft het véél te druk.

Ze zorgt voor haar zieken Vader, past op kleine Hans, ruimt de kamer netjes op en wascht alles af, opdat Moeder straks maar weer een blij gezicht zal zetten.

Ze zou óók wel dolgraag mee willen doen met die meisjes buiten, maar dát gaat nu eenmaal niet.

Ze kijkt telkens op de klok, want zoo meteen moet ze weer lekker eten gaan halen.

Daar gaat ze al; ze ziet de meisjes wel, en ze hoort ook, dat Truus heel vriendelijk zegt: „Daag”.

Ze groet zacht terug en gaat gauw naar het hek.

„'t Is een groote vandaag, zus,” zegt de kok, „ik wou, dat ik je kon helpen, maar dat mag ik niet, zie je.”

Nee, dat weet Sjoukje wel, een soldaat mag zoo maar niet uit de kazerne wegloopen de straat op.

„'t Is niets erg, mijnheer”, zegt ze, „dan zet ik de emmer eens even neer en rust even uit! Dank u wel, hoor!”

Daar gaat ze. Sjonge, dat valt niet mee!

Als ze vier stapjes heeft gedaan, moet ze hem al in haar andere hand nemen, en als ze den hoek van de straat omgaat, het straatje in, zet ze hem gauw neer om even te rusten.

Maar niet lang, want 't is net of ze zich een beetje schaamt voor die spelende meisjes.

Ze ziet ook niet, dat Truus het springtouw heeft neergegoooid en vol medelijden naar Sjoukje's zware vracht kijkt.

„Toe, slinger nou”, roept Riek, maar ze hoort het niet eens.

Aan den overkant van de breede straat loopt iemand, die ze héél goed kennen.

't Is mijnheer Van der Veer.

Maar ze zien hem geen van allen.

Plotseling is Truus besloten.

„Wie is nu mijn naaste?” denkt ze.

Dat meisje, dat haar vracht bijna niet dragen kan.

„Ga heen en doe gij nét zoo”, had de Heere Jezus gezegd.

Géén spottend lachje of woord van haar vriendinnen kan haar meer tegenhouden; ze snelt weg naar Sjouk en ze zegt vroolijk: „Zullen we em samen dragen? Dat gaat best.”

Sjoukje kleurt er van.

Zou Truus haar willen helpen? Wat aardig!

Ha, dat gaat beter. Truus is een stevige hulp, hoor!

Nog een paar stappen, en ze zijn er.

„Dank je wel, Truus”, zegt ze.

Maar Truus zet hem niet neer.

„Nee”, zegt ze, „we brengen hem heelemaal binnen.

Anders moet je weer zoo tobben.”

Zie eens, wie daar aan den overkant van de breede straat aldoor nog staat?

Dat is mijnheer Van der Veer.

Hij is beschaamd en blij tegelijk.

Zondag dacht hij: Zou er wel één zijn, die van de week nog eens aan den barmhartigen Samaritaan denkt?

Hij had er voor gebeden, en zie, daar was de verhooring heel onverwacht.

En terwijl hij langzaam voortwandelt, zegt hij in z'n hart: Heere, ik dank U, dat Ge mij de vruchten van het uitgestrooide zaad wilt laten zien.

Truus wist het niet, dat mijnheer naar haar gekeken had.

Ze wist alleen, dat de Heere haar zag, en ze keerde heel blij en gelukkig terug tot haar spelende vriendinnetjes.

Die zeiden niets, en moesten in hun hart bekennen, dat Truus goed gedaan had.

In den winkel van Truusjes Vader en Moeder wordt een druk gesprek gevoerd tusschen mijnheer Van der Veer en de goedige bakkersvrouw.

„Ik zag daarnet iets heel aardigs van uw Truus”, zegt mijnheer, en vertelt wat hij gezien had.

„Die menschen hebben het dan zeker héél arm, hé?” vraagt de bakkersvrouw aan mijnheer, „omdat ze

eten uit de kazerne krijgen. Weet U, ik zal eens op een avond naar dat vrouwtje toegaan, ze kan mij ook wel een dagje in de week helpen, want ik heb het zoo druk in den winkel tegenwoordig."

Moeder werd heelemaal niet trotsch op haar Truus, want ze wist, dat als we alles deden, wat de Heere van ons vraagt, we nog maar onnutte dienstknechten zijn.

En hoe dikwijls vergeten we Gods gebod of gaan er lijnrecht tegen in!

## Blijdschap in het kleine huisje.

Een paar maanden later.

De zon is weer gekomen in het huisje van de familie Pasma.

Moeder gaat twee dagen in de week de goedge dikke bakkersvrouw helpen werken en wasschen en brengt, behalve haar geld, altijd zakken vol lekkere krentenbollen en kadetjes mee, die de bakkersvrouw haar toestopt.

En vader knapt op! Dát is het fijnste!

Hij mag al op, hij mag zelfs, op Sjoukje's arm leunend, een eindje in het zonnetje wandelen.

Truus, Riek en Sjoukje gaan altijd samen naar de Zondagschool.

Ze kijken nooit meer naar Sjoukje's lange, blauwe mantel; ze weten alleen, dat Sjouk zoo hard voor haar Moeder werkt, en haar Vader zoo goed helpt.

Maar 't wordt nóg beter.

"Vader", zegt de dikke bakkersvrouw op een avond, als ze eindelijk, na een drukken dag, samen aan de

tafel zitten, Moeder met haar stopwerk en Vader met de krant, „ik vind, dat je het tegenwoordig véél te druk hebt. Je ziet er 's avonds zoo moe uit, dat ik er echt ongerust over ben. Zou je niet iemand nemen, die de vérste klanten kan bedienen? Niet zoo'n klein loopknechtje, dat net van school is, maar een flinke man, die met de kar het brood kan wegbrengen en ook het geld kan ontvangen.”

„Nou vrouw”, zegt de bakker, en hij legt de krant neer, „eerlijk gezegd loop ik daar óók al een poosje over te denken, want het is werkelijk te veel werk voor één mensch. Maar wie? Dat is nu maar de vraag. Er zijn menschen genoeg te vinden, maar 'k wou graag iemand hebben, wien ik alles kan toevertrouwen.”

„Maar Vader, je hoeft niet ver te zoeken! Is dat nu niet net iets voor Pasma, Sjoukjes vader?”

„Bravo Moeder, dat is een reuze-idee. Hij is nu heelemaal beter en moet veel in de buitenlucht. Dus dat komt goed uit. Bovendien kan ik hem alles gerust laten doen, want hij is een man, op wien je aan kunt. Weet je wat, ik trek even m'n andere pak aan, en ga er nog even heen.”

Wat een blijdschap in het kleine huisje in de Kazernestraat.

Dát hadden ze niet gedacht.

Vader geregeld aan 't werk; Moeder niet meer alle dagen weg, en, al zijn ze nu niet plotseling rijk, toch niet meer arm ook.

Wat een verrassingen.

En voor ál die zegeningen komt de dank toe aan den Heere, op Wien ze in hun moeilijke dagen ál hun hoop gevestigd hadden.

Als Moeder Pasma nu in haar eigen huis aan 't werk is, zingt ze dikwijls in stilte een lofpsalm voor den Heere:

Loof, loof den Heer, mijn ziel met alle krachten,  
Verhef zijn naam, zoo groot, zoo heilig t' achten,  
Och, of nu al wat in mij is, Hem prees!  
Loof, loof mijn ziel, den Hoorder der gebeden,  
Vergeet nooit één van Zijn weldadigheden;  
Vergeet ze niet.... 't is God die z' u bewees!

Maar God had als middel gebruikt.... de geschiedenis, die op de Zondagsschool verteld werd.

De geschiedenis van den „Barmhartigen Samaritaan”, die Truus zoo goed begrepen had.

En als mijnheer Van der Veer den voorspoed en het geluk van de familie Pasma ziet, dan dankt ook hij den Heere, Die mede door zijn werk op de Zondagsschool, een heel gezin zóó wilde zegenen.



## „ONS BLAD”-SERIE.

---

In deze serie verschijnt:

- No. 1. Geesje Matter, Sjoukje
  - „ 2. G. Ingwersen, Jonathan de Eskimo
  - „ 3. G. Ingwersen, Jaap en Wim van Asteren
  - „ 4. J. M. J. Brants, Geppie
  - „ 5. J. M. J. Brants, Hannes
- 

Prijs per exemplaar EEN GULDEN

---

Verkrijgbaar bij den boekhandel of bij (na ontvangst van het bedrag volgt franco toezending)

UITGEVERSBUREAU EN KERKBOEKHANDEL  
JOHS VLAANDEREN OLDENZEEL

1<sup>E</sup> OOSTERPARKSTRAAT 212

AMSTERDAM-OOST

TELEFOON 52541 - POSTGIRO 48607 - GEMEENTEGIRO V 2375



**EENIGE**  
**≡ KINDERGELEDJES ≡**  
**VOORGEZEGD DOOR EEN MOEDER**

**8 Morgengebedjes en 7 Avondgebedjes**  
Omslagteekening van J. H. ISINGS

Prijs **VIJF EN TWINTIG CENT** per exemplaar

Verkrijgbaar bij den boekhandel of bij (na ontvangst van het bedrag volgt franco toezending).

UITGEVERSBUREAU EN KERKBOEKHANDEL.  
**JOHS VLAANDEREN OLDENZEEL**

IR OOSTERPARKSTRAAT 212 -- AMSTERDAM-OOST  
TELEFOON 52541 -- POSTGIRO 4607 -- GEMEENTEBURO V 2375



